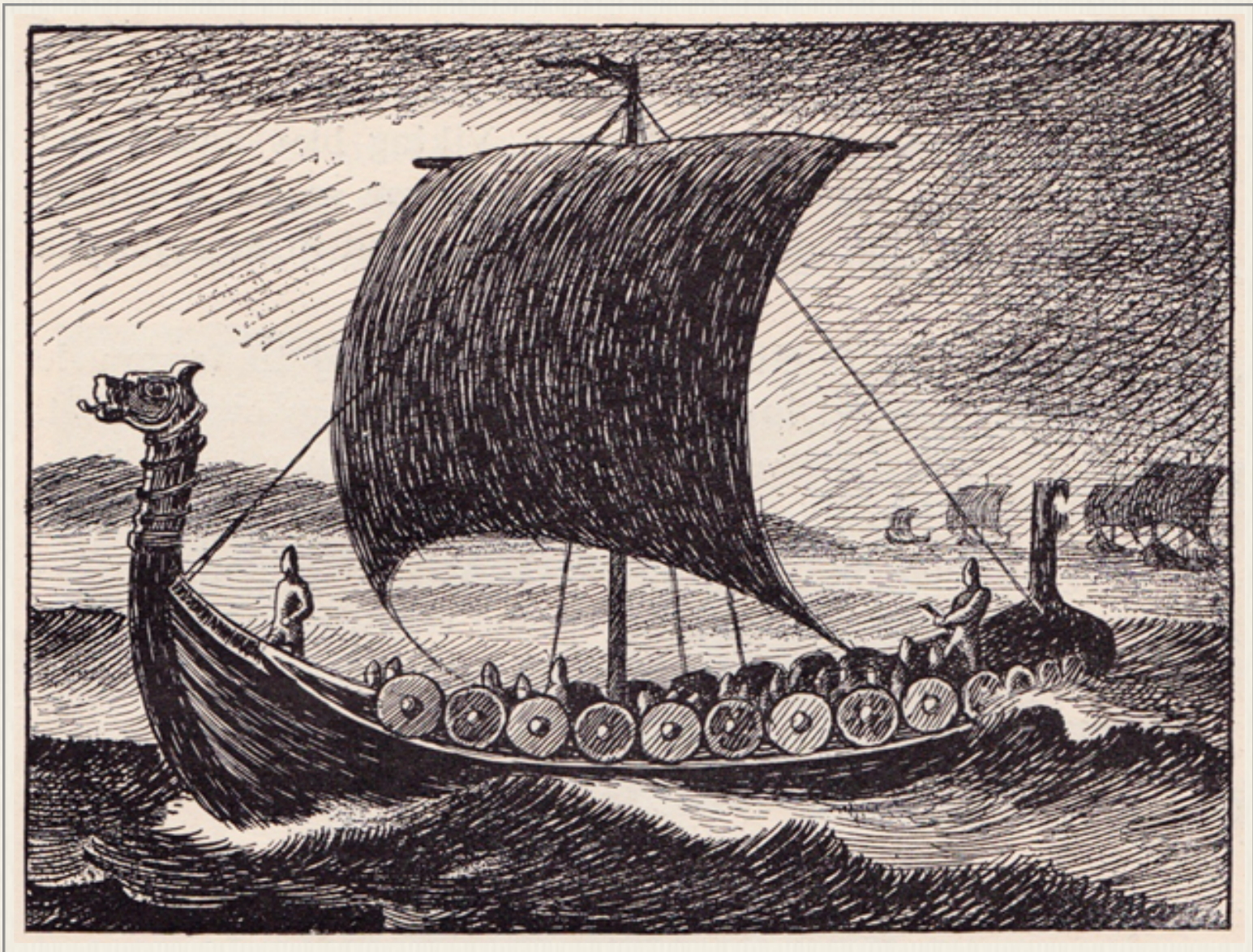

Peters Julekalender

Vi leger vikinger

Førstelærer Hansen er god til at fortælle historier, det er altid spændende, når han begynder at fortælle. Han har fortalt os om hans barndom i Skårup og om, hvordan man laver plastic og en masse andre ting. Der er altid musestille i klassen, når Hansen fortæller. På vores skoleskema har vi fået et nyt fag, der hedder historie, og der fortæller Hansen osse historier, men det er historier om Danmark i gamle dage. Han startede med at fortælle om de første mennesker, der kom til Danmark for mange, mange år siden, og om hvordan de levede ved stranden og lavede redskaber af sten. Da vi fik fri den dag, gik jeg om eftermiddagen ud på Lauritz Hansens store mark for at lede efter stenøkser. Hansen havde nemlig

fortalt os, at hvis man var rigtig heldig, så kunne man finde flinteøkser ude på markerne, og han havde vist os, hvordan de så ud. For i et skab ude på gangen lige ved vores klasseværelse ligger mange stenøkser og pilespidser, som var blevet fundet i nærheden af Sallinge. Jeg ledte rigtigt længe på marken, jeg var helt nede ved skoven ind til Gelskov, men jeg fandt nu ikke noget.

Men nu er vi nået til vikingerne, og det er endnu mere spændende end stenalderjægerne. Vi har hørt om Gorm Den Gamle og i går fortalte han om slaget ved Svold. Jeg kan næsten ikke tro, at skibet Ormen hin Lange var 55 meter langt og havde plads til 130 mand. Vi har fået en historiebog med tegninger i, men Hansen fortæller på en måde, så vi sagtens kan forestille os det hele uden billeder. Men jeg kan nu godt li' tegningerne alligevel.

Jeg vidste nu lidt om vikingerne før Hansen fortalte om dem, for hver dag, når Fyens Tidende kommer, skal jeg nemlig se Erik Vidfare. Det er en tegneserie om vikinger. I begyndelsen fik jeg mor til at læse den, men nu kan jeg godt selv. Det bedste ved tegneserien er, at man kan se, hvordan deres våben så ud, så jeg næsten kan lave noget, der ligner. Det er ikke så svært at lave et sværd. Vi har en masse hegn lige ved mejeriet og der kan jeg nemt finde nogle grene, som jeg kan bruge. På tegningerne er der en lille stang på tværs lige ovenfor der, hvor man holder og det er lidt svært at lave. Først prøvede jeg at sømme en lille pind i på tværs, men så flækkede sværdet, så nu har jeg fundet ud af, at hvis jeg binder det fast, holder det nogenlunde. Der hvor jeg holder, har jeg taget noget af mors bomulds-garn og snoet om sværdet, så det er blødt at holde om. Jeg synes, det er blevet rigtigt flot. Det var meget sværere at lave et skjold. Først troede jeg slet ikke, det kunne lade sig gøre, men så fik jeg en ide'. Når far laver smør på mejeriet, hælder han smørret fra kærnen ned i dritler, som er blevet foret med pergamentpapir. Når dritlen så er fuld, lægger han et trælåg på, og sådant et trælåg, kunne jeg bruge som skjold. Men det var nu ikke så nemt at lave, for jeg vidste ikke helt, hvordan vikingerne brugte skjoldene. Jeg kunne bare se på tegningerne, at de sad fast på vikingernes arme. Så jeg tænkte, at jeg kunne bruge to stykker elastik, som mor bruger, når hun reparerer underbukser, til at spænde skjoldet på armen. Det tog lang tid at få lavet hullerne til elastikken, for træet var så hårdt, men det lykkedes til sidst. Jeg fik spændt skjoldet på armen og så skulle mig og Ulrik prøve at fægte, men hver gang

han slog på skjoldet, gjorde det bare så ondt, så det var meget bedre at fægte uden skjold. Det kan ikke passe, at det gjorde så ondt på vikingerne, jeg må ha' lavet noget galt.

Vi sidder oppe oven på kedelen mig, Ulrik og Per. Det gør vi tit, for her er dejligt varmt. Selv om det ikke er vinter mere, er det nu alligevel lidt koldt i dag. Jeg er ikke helt sikker på, at far kan li', at vi så tit sidder heroppe, men han siger ikke noget. Når vi skal op på kedlen, skal vi op ad en lille stige ved siden af oliefyret. Når vi så er oppe på selve kedlen, kravler vi i mørket helt frem til vinduet ud til indkørslen. Her er der ikke så mørkt, så her er godt at være.

Vi er blevet enige om, at vi skal lave en vikingelov. Per har taget et stort stykke pap med fra Brugsen og en pen, som han kalder for en spitmakker, til at skrive med. Den kan rigtig skrive stort og flot. Loven skal skrives med runer, eller noget der ligner. Nu skal vi bare finde ud af, hvad der skal stå i loven. Da vi snakkede om det i går, syntes vi, det var en god ide', men nu kniber det lidt med at få skrevet noget.

- Jeg synes, at vi skal skrive, at vi altid vil kæmpe for hinanden, sir Per.

Det synes jeg er godt, og begynder at skrive.

Punkt 1. Vi skal altid kæmpe for hinanden.

- Og kongen, sir' Ulrik

- Ja, og fædrelandet.

Jeg synes, det lyder så flot og Hansen har fortalt, hvad fædrelandet er.

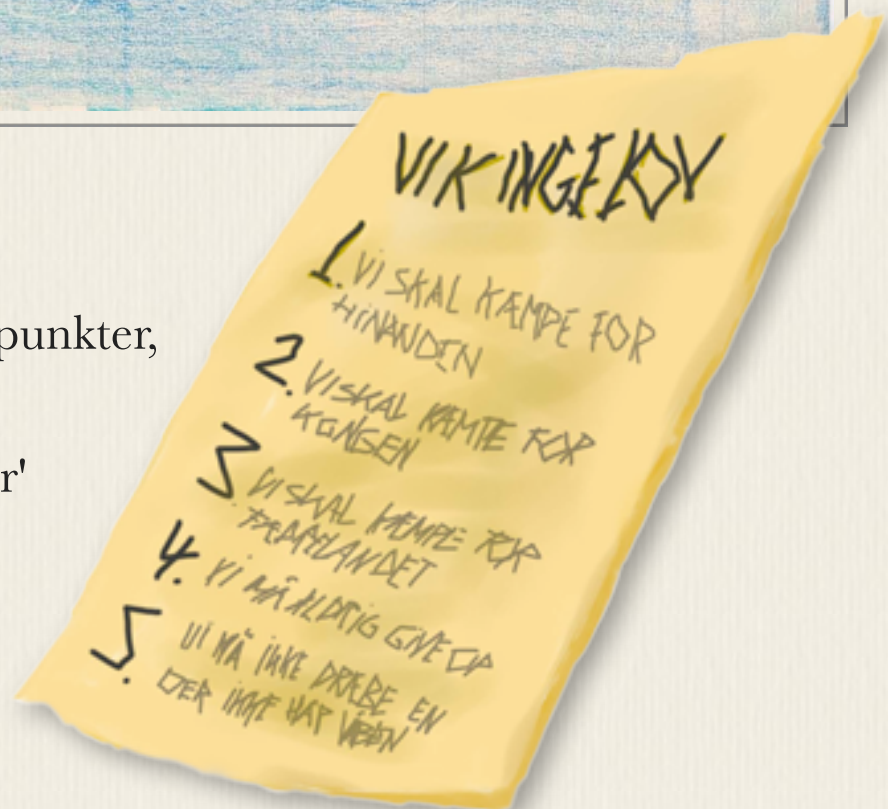

- Hvad så mere, spør' Ulrik.
 - Vi må aldrig gi' op.
- Og sådan bliver vi ved, til vi har fem punkter, så kan vi ikke finde på flere.

- Hvor skal vi lægge vikingeloven, spør' Per.

Det ved jeg godt, jeg har fundet alletiders sted.

- Heroppe på kedlen, spør' Ulrik
- Nej, kom så skal jeg vise jer det.

Vi går ned ad stigen i fyrrummet og over brostenene til baghuset. Her ligger en del pytter med mælk og det lugter altså ikke særlig godt. Jeg går hen til enden af baghuset og ind i garagen og peger.

- Deroppe - deroppe på slyen.
- Slyen? spør Per, - hvad er det for noget?
- Det ved jeg ikke helt rigtigt, det er noget, man har oppe under loftet.

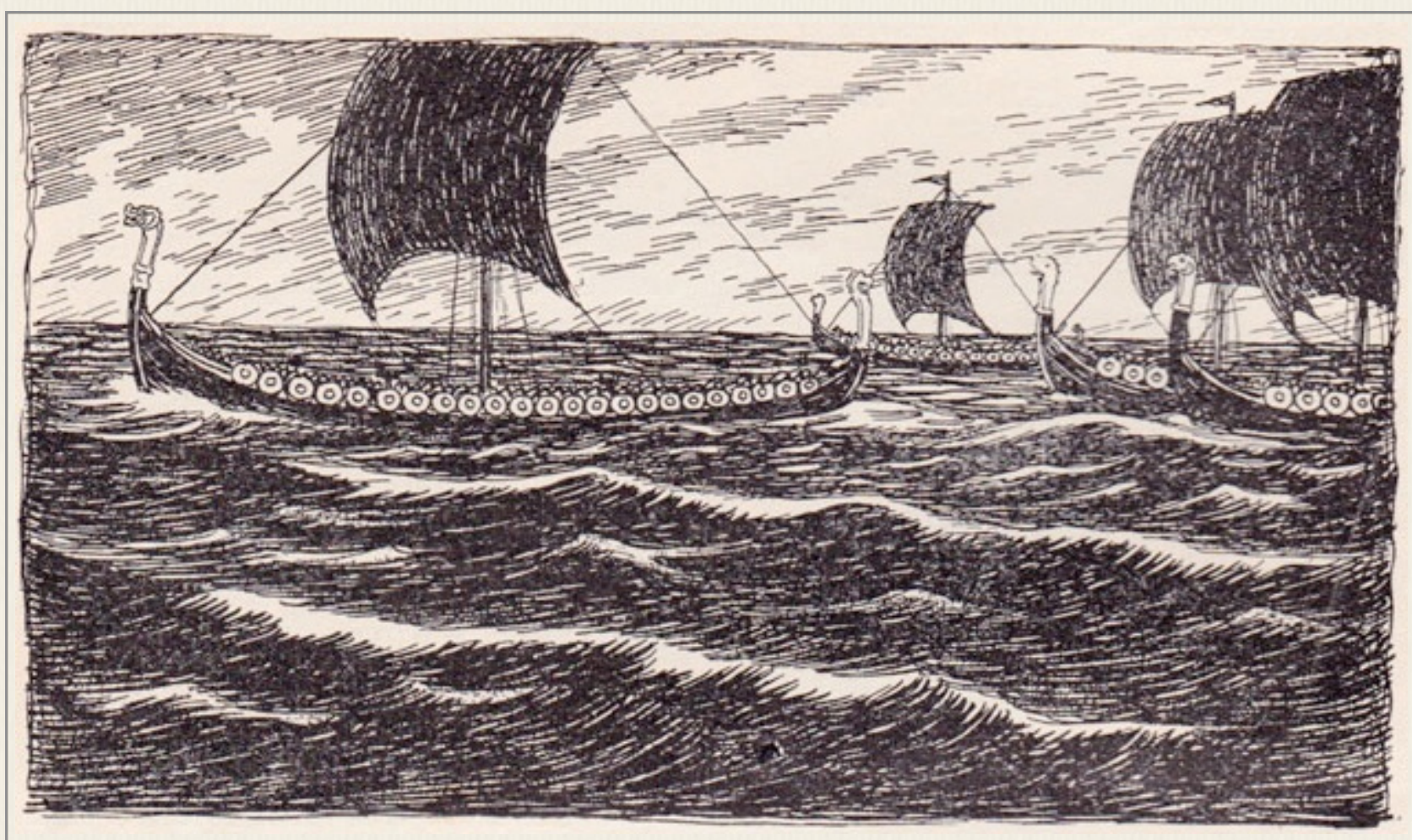
Jeg var tit hørt det, når vi besøger farmor og farfar i Trunderup, når de skal op på slyen og hente hø.

Jeg ved, at i garagen ligger der nogle metalstænger, så hvis vi lægger dem på tværs over de to store træbjælker i garagen, kan vi lægge vikingeloven der, så er der ingen, der kan finde den. Den skal nemlig være hemmelig.

- Hvordan kommer vi derop, spør' Ulrik.

- Vi tar' da bare stigen, som står der.

Jeg går om bag bilen, som far lige har købt. Det er en brugt Ford V8 og jeg passer på ikke at ridse den. Jeg tar' og stiller stigen op mod væggen og begynder at kravle

op. Der er længere op, end jeg troede, men jeg når da lidt efter lidt op til træbjælken. Jeg begynder at fortryde idéen med at lægge vikingeloven herop.

- Giv mig den første stang.

Per giver mig den første jernstang, som jeg lægger på tværs af de to træbjælker.

Det er ikke så nemt, som jeg troede. Men jeg får da med besvær lagt den på plads.

- Pas på du ikke falder ned, råber Ulrik.

Så giver Per mig den næste, og da vi har fået fire stænger lagt op, kan vores vikingelov være der.

Da vikingeloven er på plads, spør' Per, om vi ikke skal sige noget.

Jeg tænker mig lidt om, og så kommer jeg i tanke om, at jeg i Erik Vidfare har set, at vikingerne somme tider råber: Hil, Hil!

- Vi skal råbe Hil vikinger Hil!

Vi stiller os i en rundkreds og løftet vores sværd og råber så:

- Hil, vikinger, Hil!

- Tror I, at man engang finder vores vikingelov, spør' Ulrik.

- Ja, det tror jeg nok. Om mange, mange år kan nogen, der hedder arkæologer måske finde den, forklarer jeg.

Lærer Hansen har fortalt os, hvad en arkæolog er. Det er nemlig én, der finder gamle ting i jorden. Og på lofter, tænker jeg og griner lidt for mig selv.

- Hvad tror I så, de vil tænke, spør' Per.

- Det ved jeg ikke, men det kunne være spændende at være der, når de finder den.

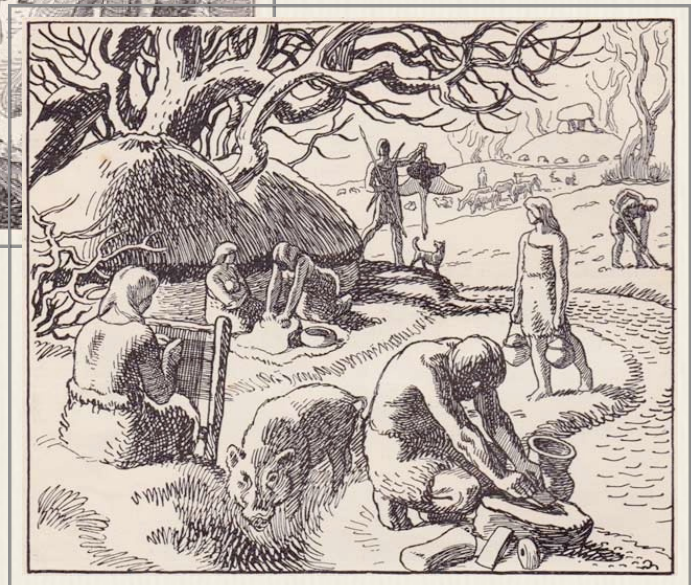
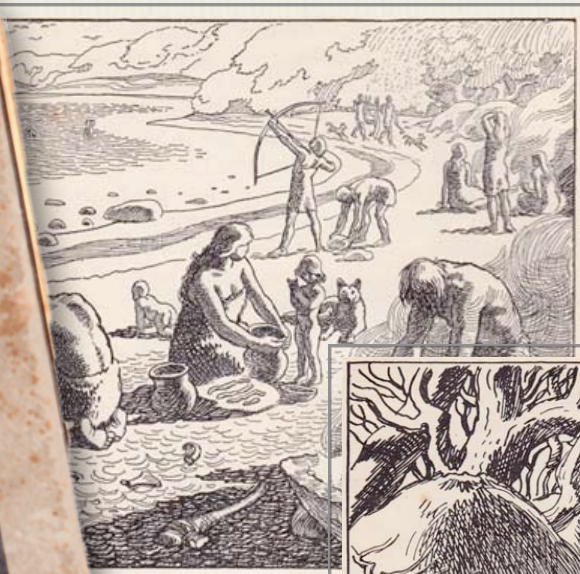
- Ja, men nu ligger den i hvert fald godt, sir' Per og griner - op på slyen.

FAKTA

Erik Vidfare udkom første gang i Danmark i seriebladet Konkylie i 1951. Erik var en viking, og som hans navn siger, kom han langt omkring. Her er han kommet til Kina.

*Det kærkede smør tages ud af kærnen og fyldes i dritler.
Det var låget til sådan en drittel, jeg brugte som skjold.*